

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315201194
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8315201194.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobkyne D. W. rod. W., nar. XX.XX.XXXX, Q. XX, XXX XX P., právne zast.: JUDr. Martinou Čelkovou - advokátkou, Štefánikova 22, 066 03 Humenné, proti žalovanému U. H. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom T. XXXX/X, XXX XX M., právne zast.: JUDr. Františkom Svatuškom - advokátom, Námestie slobody 25, 066 01 Humenné, v konaní o zaplatenie 12.883,92 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 11C 55/2015-335 zo dňa 27.02.2019 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni sumu 11.976,70 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia.
2. O trovách konania súd rozhodol tak, že priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v celom rozsahu.
3. Súd prvej inštancie rozhodoval o žalobe žalobkyne, ktorou sa domáhala od žalovaného, s ktorým žila v minulosti ako druh a družka, zaplatenia sumy vo výške 11.976,70 eur, ktorú žalovanému poskytla v čase ich družského vzťahu.
4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní ustálil skutkový stav takto:

„Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobkyňa so žalovaným žili od júna 2007 do novembra 2013 ako druh a družka s tým, že od roku 2010 žili v byte žalovaného na O. XX. Počas tejto doby spoločne hospodárili, obdobne ako manželia. V konaní nie je sporné, že žalobkyňa vyplatila na účet žalovaného XXXXXXXXXXX/XXXX dňa XX.XX.XXXX sumu 320,18 eur, dňa 18.11.2012 sumu 1.000,- eur a dňa 22.11.2012 sumu 9.400,- eur. V konaní nie je sporné, že žalobkyňa vyplatila na účet žalovaného číslo XXXXXXXXXXX/XXXX dňa XX.XX.XXXX sumu 1.000,- eur a dňa 17.11.2012 sumu 163,64 eur. Žalobkyňa teda peniaze nevyplatila priamo veriteľom žalovaného. Nie je sporné, žalobkyňa si zobrala úver v X., a.s. vo výške 16.000,00-eur z ktorého tieto sumy vyplatila na účty žalovaného a zvyšok spoločne minuli, ako uviedla žalobkyňa - rozbili.

Zo zhodných výpovedí strán, z výpovedí svedkov jednoznačne vyplynulo, že v uvedenom období žili v spoločnej domácnosti ako druh a družka a spoločne uhrádzali všetky náklady, ktoré im vznikli počas

tohto spolužitia. Obe strany zhodne uviedli, že nemali podelené príjmy, ani výdavky. Z konania vyplynulo, že v období vyplatenia týchto peňažných prostriedkov z úveru žalobkyni v X. X. na účet žalovaného nemali uzavretú žiadnu dohodu a ani zmluvu. V konaní neboli preukázané podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke, ani inej zmluvy (nepomenovanej zmluvy) a strany to ani nepotrebovali riešiť, pretože boli do seba zalúbení a žili ako druh a družka, obdobne ako manželia.

Z tohto dôvodu na uvedený vzťah je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o bezdôvodnom obohatení, tak ako sú vyššie uvedené. Súd má za to, že ide o plnenie bez právneho dôvodu a z tohto dôvodu má žalobkyňa nárok na vrátenie žalovanej sumy, ktorú vyplatila na účet žalovaného.

Súd má za to, že žalobkyňa v konaní preukázala svoje tvrdenia ohľadom vyššie opísaných skutočností a skutkového stavu a uniesla svoje dôkazné bremeno.

Žalovaný sa bránil v prvom rade námietkou premlčania a súd má za to, že keďže k výplate došlo dňa 17.11.2012, 18.11.2012, 16.11.2012 a 22.11.2012, avšak žaloba bola podaná až dňa 05.02.2015.“

5. Súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ustanovení § 451 ods. 1, 2 OZ, § 456, § 491 ods. 1, § 51 OZ.

6. Súd prvej inštancie považoval vznesenú námietku premlčania v zmysle § 100 ods. 1 a § 107 ods. 1 za nedôvodnú, preto vyhovel žalobe v rozsahu mimo uplatneného späťvzatia a priznal žalobkyni právo na zaplatenie úroku z omeškania.

7. O trovách konania rozhodol v zmysle zásady úspechu.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané v zákonnej lehote odvolanie zo strany žalovaného s poukazom na dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, kedy konanie má vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, z dôvodu § 365 ods. 1 písm. e/ z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností a v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/, teda aj nesprávnych skutkových zistení súdu prvej inštancie a nesprávneho právneho posúdenia podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

9. Žalovaný uviedol, že žalobkyňa v priebehu celého konania nepreukázala žiadnu relevantnú dohodu, v akej výške sa dohodla so žalovaným na tom, že jej bude prispievať na splátky úveru a nepreukázala svoje tvrdenia v tom, že žalovaný sa jej zaviazal vrátiť túto sumu postupnými platbami. Tomuto záveru nesvedčí ani výpoveď sestry žalobkyne, ktorá neuviedla presný obsah údajnej dohody medzi stranami sporu. Vklad sumy 130,- eur na účet žalobkyne od žalovaného, ktorý bol označený ako príspevok na splátku úveru nebol týmto vkladom, ale išlo o sumu, ktorú žalobkyňa požičala žalovanému až po ich rozchode, ktorý jej túto vrátil. Žalobkyňa sa pôvodne domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, neskôr uviedla, že medzi stranami sporu vznikol bližší, nepomenovaný právny vzťah, ktorý má najbližšie k zmluve o pôžičke. To, že nebola medzi stranami sporu žiadna dohoda o vrátenie finančných prostriedkov nasvedčuje pravdivosti tvrdení žalovaného o tom, že žalobkyňa sama dobrovoľne poskytla finančné prostriedky žalovanému, aby vyriešili spoločnú, nepriaznivú finančnú situáciu a že medzi nimi neexistovala dohoda o vrátení týchto finančných prostriedkov. Samotná výpoveď žalobkyne podporuje tvrdenia žalovaného o tom, že veľká časť finančných prostriedkov bola spotrebovaná počas ich spoločného života, keď sama žalobkyňa uviedla, že cca 4.000,- eur spoločne strovíli. Rovnako nie sú pravdivé vyhlásenia rodinných príslušníkov žalobkyne, že ju podporovali, nakoľko samotná matka žalobkyne bola povinnou vo viacerých exekučných konaniach, preto finančné prostriedky jej patriace boli poukazované na účet žalobkyne, ktorá jej tieto vracala. Rovnako finančné prostriedky na zaplatenie školného v rokoch 2011-2012 boli poskytnuté žalobkyni zo strany žalovaného a nie zo strany jej rodičov. To, že medzi jej rodičmi a ňou nevládli dobré vzťahy svedčí to, že mala trvalý pobyt v byte žalovaného. Vedomosť o spoločnom živote strán sporu majú ich spoloční priatelia, pričom za týmto účelom mal byť vypočutý svedok T. F.. Žalovaný trval na vznesenej námietke premlčania s tým, že k poskytnutiu finančných prostriedkov zo strany žalobkyne žalovanému došlo v novembri 2012, pričom žaloba bola podaná až po márnom uplynutí dvojročnej subjektívnej lehoty vo februári 2015. Z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd žalobu zamietol, respektíve rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil.

10. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je zrozumiteľné, dostatočne odôvodnené a nevyplývajú z neho žiadne pochybenia. Z odvolania nie je zrejmé, akou vadou má trpieť rozhodnutie a ani nevykonaný výsluch svedka nemôže byť dôvodom pre nesprávne zistenie skutkového stavu. Pokiaľ sa týka právneho posúdenia veci, rovnako toto nebolo presne špecifikované, no v otázke premlčania je daný názor odvolacieho súdu, pričom skutkové okolnosti sa po tomto rozhodnutí nezmenili. Žalovaný len zopakoval svoje tvrdenia, ktoré prednášal pred súdom prvej inštancie, pričom v súvislosti s poskytnutím plnenia vo výške 130,- eur žalovaný nijako nepreukázal, že mu poskytla nejakú pôžičku žalobkyňa po rozchode, pričom za situácie, keď sama splácala úvery po rozchode so žalovaným, ktorý ju opustil, je vylúčené, aby mu takúto pôžičku poskytla. Pokiaľ sa týka spotrebovania sumy 4.000,- eur, ktoré boli predmetom pôžičky žalobkyne, tieto finančné prostriedky nie sú predmetom tohto konania. Rovnako spochybňovanie prehlásenia rodičov žalobkyne ohľadom financovania jej štúdia, či vzťahov v rodine, ako aj otázku jej trvalého pobytu, tak tieto nie sú dôvodné, nakoľko žalobkyňa zmenila trvalý pobyt za účelom možnosti poberania príspevku na bývanie a nie z dôvodu zlých vzťahov v rodine, čo by aj vylučovali tvrdenia žalovaného o tom, že preberala určitú časť mzdy svojej matky. Naopak žalovaný nepreukázal tvrdenia o poskytovaní finančných prostriedkov v prospech žalobkyne za účelom jej štúdia. K návrhu na vykonanie výsluchu svedka, ktorý sa mal vyjadriť k spôsobu spoločného života, žalobkyňa uviedla, že tento dôkaz nemohol privodiť zmenu zisteného skutkového stavu, pričom ohľadom použitia finančných prostriedkov, tento dôkaz bol nedôvodný, nakoľko svedok nemohol mať vedomosť o týchto skutočnostiach. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť.

11. Vo svojom stanovisku k uvedenému podaniu žalovaný zotrval na svojich písomných vyjadreniach a ústnych prednesoch ako aj na skutočnosti, že trval na výsluchu svedka ako aj na vznesenej námietke premlčania.

12. K uvedenému žalobkyňa uviedla, že zo žiadnych podaní žalovaného nevyplýval oprávnený predpoklad, teda ktorá relevantná skutočnosť majúca súvis s prejednanou vecou, by mohla byť výsluchom svedka preukázaná, pričom v otázke posúdenia premlčania nároku žalovaný nepreukázal žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť toto právne posúdenie.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) v zmysle zásad uvedených v § 470 ods. 1 a 2 CSP, vzhľadom na včas podané odvolanie preskúmal rozsudok v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke, najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

16. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP) .

17. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je konzistentné a jednoznačnými argumentmi podporil záver, ku ktorému dospel, pričom k celkovej presvedčivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie možno uviesť, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, na základe ktorých k týmto dospel, sú pre nielen právnickú,

ale aj laickú verejnú prijateľnú a racionálnu; zároveň aj spravodlivú a presvedčivú. Právne závery sú v súlade s vykonanými skutkovými zisteniami a celkovo možno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie, pokiaľ sa týka rozsahu jeho odôvodnenia je v súlade s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 C.s.p.. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súd sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

19. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

20. Pokiaľ sa týka námietky nesprávneho právneho posúdenia veci, z odôvodnenia súdu prvej inštancie je zrejmé, že tento posúdil právny vzťah medzi stranami sporu ako nárok z bezdôvodného obohatenia, napriek skutočnosti, že v rozsudku uviedol aj ustanovenia, ktoré sa týkajú nepomenovaných zmlúv. Z odôvodnenia rozsudku je však zrejmé posúdenie nároku žalobkyne ako nárok z bezdôvodného obohatenia, pričom týmto bezdôvodným obohatením nepochybne je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu. Z vykonaného dokazovania bolo nepochybne preukázané, že žalobkyňa bez právneho dôvodu, samozrejme s prihliadnutím na vtedajšiu situáciu strán sporu, ktorí žili v družskom vzťahu, z finančných prostriedkov, ktoré získala na základe zmluvy o úvere uhradila dlhy žalobcu, ktoré vznikli na základe jeho právnych úkonov bez právneho dôvodu. Týmto bola naplnená podstata vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobkyne, preto bol žalovaný dôvodne zaviazaný na vydanie týchto finančných prostriedkov. Je nepochybné, že žalobkyňa je oprávnenou osobou na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré na jej úkor získal žalovaný. Žalovaný predniesol tvrdenia, podľa ktorých sa jednalo o jej dobrovoľné financovanie ich spoločného života, čo však z vykonaných dôkazov nevyplýva. Naopak z vykonaných dôkazov vyplýva záver, ku ktorému správne dospel súd prvej inštancie aj po zohľadnení výsluchu svedkyne, a to sestry žalobkyne, že samotný žalovaný inicioval u žalobkyne konanie pre získanie úveru z dôvodu výhodnejších podmienok pre ňu, ktoré by zrejme nebol on oprávnený získať. Iný záver z týchto dôkazov nemožno vyvodiť.

21. K námietke nevykonaného dôkazu odvolací súd uvádza, že ani túto nepovažoval za dôvodnú.

22. Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súdom v občianskom súdnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v

rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 CSP), nie účastníkov konania. Ak teda súd prvej inštancie odmietol vykonať navrhnuté dôkazy s odôvodnením, uvedeným v rozsudku konal v rámci svojej právomoci.

23. V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednou so všeobecných záruk spravodlivého prejednaní veci pred súdom je zásada „rovnosti zbraní“. Táto zásada zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali jeho účastníci rovnaké postavenie. „Rovnosť zbraní“ spočívajúca v rovnakom postavení účastníkov súdneho konania sa prejavuje v procesnoprávnom postavení účastníkov konania, v spôsobe a rozsahu dokazovania a v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia účastníkov konania navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť sa v súdnom spore viaže na schopnosť predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli účastníka konania, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitovanie tejto voľnej úvahy súdu. Týmto limitom je požiadavka, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov nepostavilo účastníka konania do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní s jeho odporcom v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z roku 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že účastník konania nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnený oproti druhému účastníkovi. Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie účastníkom navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze z 26. januára 2010 sp. zn. III. ÚS 332/09 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Nakoľko skutkový stav bol pre rozhodnutie vo veci ustálený ako dôvodný je nepochybne nutné zhodnotiť postup súdu prvej inštancie, keď zamietol návrh na vykonania dôkazu výsluchom svedka.

24. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ani z dôvodov podaného odvolania nevyplýva aké skutočnosti mali byť preukázané výsluchom navrhovaného svedka. V každom prípade však možno zhodnotiť skutkový stav pre rozhodnutie vo veci za ustálený, pričom je nutné vychádzať z nesporných výpovedí strán sporu, ktoré sú podložené výpoveďou svedkyne, a to sestry žalobkyne, podľa ktorých je nepochybne preukázané, že strany sporu počas vedenia spoločnej domácnosti spoločne participovali na výdavkoch, ktoré im vznikali v súvislosti s bývaním, a to tak, že žalobkyňa uhrádzala inkaso a nájom za byt platil žalovaný. Vzhľadom na ich spoločné spolužitie je aj rozumné vysvetlenie, že nebolo medzi nimi presne dohodnuté to, akým podielom sa majú podieľať na výdavkoch týkajúcich sa ostatných nákladov domácnosti, teda stravovania a podobne. Tento záver vyplynul aj z výpovede svedkyne vypočutej v konaní, pričom to, že žalovaný platil účty v pohostinských zariadeniach, ktoré navštevovali v rámci voľnočasových aktivít, prípadne spolu s priateľmi, nemá relevanciu vo vzťahu k prejednávánemu nároku. Rovnako tak z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že by žalovaný úvery, ktoré mu následne prefinancovala žalobkyňa, čerpal, respektíve zmluvy na tieto úvery podpisoval až v čase trvania ich spoločnej domácnosti, pričom ani jeho námietky, ktoré sa týkali spoločných dovolení neboli z dôkazov v spise jednoznačne preukázané, nakoľko žalobkyňa rozumne a primerane vysvetlila, akým spôsobom sa podieľala na financovaní spoločných dovolení ako aj to, že niektoré z nich boli riešené vo forme tzv. priateľskej výpomoci poskytnutím ubytovania od priateľov či známych. Tieto námietky žalovaného teda nemôžu byť relevantným vo vzťahu k predmetu prejednávánemu nároku. Napriek tomu, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nevyjadril k týmto okolnostiam, dôkazy, ktoré sú vykonané v konaní svedčia v to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne napriek veľmi strohému až nedostatočnému odôvodneniu. Rovnako listinný dôkaz, a to potvrdenie o zaplatení sumy 130,- eur zo strany žalovaného žalobkyňi dňa 17.12.2013 (č.l. 90 spisu) svedčí v prospech tvrdení žalobkyne, že žalovaný týmto spôsobom zaplatil časť dohodnutej splátky za poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobkyne počas trvania ich družského vzťahu, nakoľko je naozaj v rozpore s pravidlami racionálneho uvažovania prijať argumentáciu žalovaného, že po ich rozchode došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov zo strany žalobkyne v jeho prospech, hlavne s poukazom na skutočnosť, že došlo medzi nimi ku skončeniu spolužitia podľa tvrdenia žalobkyne z podnetu žalovaného. Tento listinný dôkaz teda v súlade s pravidlami logiky možno vykladať tak, ako to prezentovala žalobkyňa, čo v

súlade a s prihliadnutím na obsah ostatných dôkazov svedčí k preukázaniu tvrdení žalobkyne. Naopak žalovaný obranu, ktorú vzniesol v konaní nijakým spôsobom nepreukázal a ani navrhovaný výsluch svedka nemohol nič zmeniť na tejto pozícii s prihliadnutím na to, že sa jednalo o majiteľa zariadenia, ktoré strany sporu navštevovali.

25. K vznesenej námietke premlčania uvádza odvolací súd, že túto správne súd prvej inštancie posúdil ako nedôvodnú. V danom prípade sa jedná o nárok z bezdôvodného obohatenia, pričom právo na jeho vydanie sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Je nepochybné, že vzhľadom na špecifiku tohto prípadu, teda skutočnosť, že strany sporu žili spolu v družskom vzťahu, sa žalobkyňa vzhľadom na okolnosti prípadu, teda po ich rozchode, dozvedela o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu až vtedy, pokiaľ žalovaný odmietol prispievať na splátky predmetného úveru, ktorým nepochybne boli zaplatené dlhy, ktoré vznikli z úkonov samotného žalovaného, a preto začína plynúť predmetná subjektívna, dvojročná, premlčacia lehota až vedomosťou oprávneného o tom, že nedôjde k splácaniu splátok, čo nepochybne bolo správne posúdené súdom prvej inštancie, ktorý považoval za deň začatia plynutia premlčacej doby deň 01.12.2013. Pokiaľ bola podaná žaloba dňa 05.02.2015, nedošlo k márnemu uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, tak ako to uviedol súd prvej inštancie v bode 23 svojho odôvodnenia. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval túto odvoláciu námietku žalovaného za dôvodnú.

26. Odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 191 Civilného sporového poriadku, kedy správne súd prvej inštancie vyhodnotil každý dôkaz nielen jednotlivo, ale aj všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, na ktorú bolo v tomto konaní nutné prihliadnúť vzhľadom aj na charakter tohto sporu, kedy sa jednalo o následok spoločného hospodárenia dvoch osôb spoločne žijúcich, kedy je nepochybné, že v tom čase je vzťah založený na vzájomnej dôvere, čo sa po určitom čase a pod vplyvom ďalších okolností môže podstatne zmeniť.

27. V tejto súvislosti sa javí byť spravodlivým rozhodnutie, podľa ktorého by žalovaný bol povinný vydať žalobkyňu sumu, ktorú mu poskytla na prefinancovanie jeho záväzkov pri zistení skutočností, že počas trvania spoločnej domácnosti viac-menej, túto obaja zabezpečovali spoločne.

28. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Zodpovedané majú byť len tie otázky, ktoré majú pre vec zásadný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998. Ústavný súd SR vyslovil, že: "súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu". (porovnaj IV. ÚS 115/03). S poukazom na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ostatným dôvodom odvolania, nakoľko tieto sú pre rozhodnutie v merite vecí bez významu.

29. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnej žalobkyňi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v rozsahu 100%. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

30. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).